

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Urto/1/2012
Identifikačné číslo spisu:	7012000003
Dátum vydania rozhodnutia:	05.09.2012
Meno a priezvisko:	JUDr. Milan Lipovský
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2012:7012000003.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Milana Lipovského a sudcov JUDr. Igora Burgera a JUDr. Jany Serbovej vo veci návrhu Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky na uznanie cudzozemského rozhodnutia, týkajúceho sa občana Slovenskej republiky P. Q., nar. XX. U. XXXX v X., trvale bytom X., ul. F. č. XXXX/X, t. č. vo výkone trestu odňatia slobody vo väznici Horní Slavkov, Česká republika, prerokoval na neverejnom zasadnutí v Bratislave 5. septembra 2012 odvolanie námestníka Krajskej prokuratúry v Košiciach proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 19. júna 2012, sp. zn. Ntc 3/2012 a takto

rozhodol:

Podľa § 518 ods. 4 Tr. por. odvolanie krajského prokurátora sa z a m i e t a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Košiciach rozsudkom zo dňa 19. júna 2012, sp. zn. Ntc 3/2012, na návrh Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky podľa § 518 ods. 1, ods. 3 Tr. por. s použitím § 515 ods. 2 písm. b/ Tr. por. uznal na území Slovenskej republiky

I. právoplatný rozsudok Mestského súdu v Brne zo dňa 5. októbra 2009, sp. zn. 5T 168/2009, v spojení s uznesením Krajského súdu v Brne zo dňa 2. decembra 2009, sp. zn. 8To 412/2009,

II. právoplatný rozsudok Okresného súdu v Znojme zo dňa 4. novembra 2010, sp. zn. 18T 166/2010, v spojení s uznesením Krajského súdu v Brne zo dňa 19. apríla 2011, sp. zn. 4To 116/2011,

ktorými bol občan Slovenskej republiky P. Q., nar. XX. U. XXXX v X., trvale bytom X., ul. F. XXXX/X, t. č. vo výkone trestu odňatia slobody vo väznici Horní Slavkov, Česká republika, uznaný vinným

v bode I. zo spáchania trestného činu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 171 ods. 1 písm. b/ Trestného zákona Českej republiky (č. 140/1961 Sb.), trestného činu porušovania domovej slobody podľa § 238 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona Českej republiky, trestného činu krádeže podľa § 247 ods. 1 písm. b/, ods. 2 Trestného zákona Českej republiky, trestného činu poškodzovania cudzej veci podľa §

257 ods. 1 Trestného zákona Českej republiky a v spolupáchateľstve spáchaného trestného činu krádeže podľa § 9 ods. 2, § 247 ods. 1 písm. b/, ods. 3 písm. b/ Trestného zákona Českej republiky a bol mu uložený úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 4 (štyroch) rokov so zaradením pre jeho výkon do väznice s ostrahou,

v bode II. zo spáchania prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia a vykázania podľa § 337 ods. 3 písm. b/ nového Trestného zákona Českej republiky (č. 40/2009 Sb.) a bol mu uložený trest odňatia slobody v trvaní 12 (dvanásť) mesiacov so zaradením pre jeho výkon do väznice s ostrahou.

Zároveň podľa § 517 ods. 1 Tr. por. krajský súd vyslovil, že výkon trestu uložený odsúdenému P. Q. vyššie uvedenými rozhodnutiami v bodoch I. a II. sa nahradí trestom odňatia slobody v trvaní 4 (štyroch) rokov a v trvaní 12 (dvanásť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. krajský súd odsúdeného P. Q. pre výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. Ntc 3/2012, zo dňa 19. júna 2012 podal v zákonnej lehote odvolanie námestník Krajskej prokuratúry v Košiciach (č.l. 43-46), a to vo výroku o uznaní vyššie uvedených cudzích rozhodnutí a nadväzujúcich výrokov rozsudku.

Uviedol v ňom, že rozhodnutie krajského súdu o uznaní rozsudku Mestského súdu v Brne, sp. zn. 5T 168/2009, zo dňa 5. októbra 2009 v spojení s uznesením Krajského súdu v Brne, sp. zn. 8To 412/2009, zo dňa 2. decembra 2009 ako celku aj v časti výroku, ktorým bol P. Q. uznaný za vinného z trestného činu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 171 ods. 1 písm. b/ Trestného zákona Českej republiky nepovažuje za správne, pričom zastáva názor, že vo vzťahu k tomuto trestnému činu nie je splnená podmienka obojstrannej trestnosti (§ 516 ods. 1 písm. c/ Tr. por.). Ďalej uviedol, že skutok, pre ktorý bol trest uložený, je potrebné posudzovať „in concreto“, to jest posudzovať, či by predmetný skutok, tak ako je opísaný v rozhodnutí českého súdu, bol trestným činom aj v prípade jeho spáchania na území Slovenskej republiky. Trestnosť skutku spáchaného odsúdeným Q. v Českej republike sa odvíja od jeho predchádzajúceho právoplatného odsúdenia za trestný čin lúpeže, za ktorý mu bol súdom Českej republiky uložený trest vyhostenia z územia Českej republiky. V dôsledku nerešpektovania tohto rozhodnutia sa odsúdený Q. dopustil trestného činu marenia úradného rozhodnutia, pričom spáchanie skutku, posúdeného v Českej republike ako trestný čin marenia výkonu úradného rozhodnutia, je viazané na rozhodnutie príslušného orgánu Českej republiky, ktoré sa vzťahuje výlučne na toto územie. Keďže odsúdený Q. je štátnym občanom Slovenskej republiky, nemohol by mu byť uložený trest vyhostenia zo Slovenskej republiky, lebo takýto postup by odporoval čl. 23 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, a teda odsúdený by sa nemohol zdržiavať na území Slovenskej republiky v rozpore s rozhodnutím príslušného štátneho orgánu Slovenskej republiky, teda by ani nemohol naplniť znaky skutkovej podstaty trestného činu marenia výkonu úradného rozhodnutia tak, ako to predpokladá § 348 ods. 1 písm. c/ Tr. zák. Svoje tvrdenie opiera aj o rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2 Urto 1/2010, zo dňa 26. januára 2010.

Navrhol preto, aby Najvyšší súd zrušil rozsudok Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. Ntc 3/2012, zo dňa 19. júna 2012 a vo veci sám rozhodol tak, že sa uznáva

I. rozsudok Mestského súdu v Brne, sp. zn. 5T 168/2009, zo dňa 5. októbra 2009 v spojení s uznesením Krajského súdu v Brne, sp. zn. 8To 412/2009, zo dňa 2. decembra 2009 v časti, ktorou bol P. Q. uznaný za vinného v bode 2/ rozsudku Mestského súdu v Brne z trestných činov porušovania domovej slobody podľa § 238 ods. 2 Trestného zákona Českej republiky, krádeže podľa § 247 ods. 1 písm. b/, ods. 2 Trestného zákona Českej republiky, poškodzovania cudzej veci podľa § 257 ods. 1 Trestného zákona Českej republiky a v bode 3 rozsudku Mestského súdu v Brne za v spolupáchateľstve spáchaný trestný čin krádeže podľa § 9 ods. 2 k § 247 ods. 1 písm. b/, ods. 3 písm. b/ Trestného zákona Českej republiky a bol mu uložený úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 4 rokov a

II. rozsudok Okresného súdu v Znojme, sp. zn. 18T 166/2010, zo dňa 4. novembra 2010 v spojení s uznesením Krajského súdu v Brne, sp. zn. 4To 116/2011, zo dňa 19. apríla 2011 v časti, ktorou bol P. Q. uznaný za vinného z trestného činu marenia výkonu úradného rozhodnutia a vykázania podľa § 337 ods. 3 písm. b/ nového Trestného zákona Českej republiky a bol mu uložený trest odňatia slobody v trvaní 12 mesiacov

a zároveň rozhodol o premene trestu odňatia slobody uloženého vyššie uvedenými rozhodnutiami českých súdov v súlade so zásadami stanovenými v § 517 ods. 1, ods. 2 Tr. por.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a zistil, že odvolanie námestníka Krajskej prokuratúry v Košiciach nie je dôvodné.

Najvyšší súd zistil, po preštudovaní predloženého spisového materiálu, že Krajský súd v Košiciach v konaní o návrh Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky na uznanie cudzieho rozhodnutia postupoval v súlade s ustanoveniami piatej časti, tretej hlavy, prvého dielu Trestného poriadku.

Na základe žiadosti odsúdeného P. Q. o vydanie na výkon trestu odňatia slobody na územie Slovenskej republiky zo dňa 23. mája 2011, požiadalo Ministerstvo spravodlivosti Českej republiky na základe článku 31 ods. 1 Zmluvy medzi Českou republikou a Slovenskou republikou o právnej pomoci poskytovanej justičnými orgánmi a o úprave niektorých právnych vzťahov v občianskych a trestných veciach publikovaná pod číslom 193/1993 Z.z. a na základe Dohovoru o odovzdávaní odsúdených osôb uverejnený pod číslom 553/1992 Zb. o prevzatí odsúdeného Q. na výkon trestu odňatia slobody do Slovenskej republiky.

Na podklade tejto žiadosti potom následne Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky po zadovážení všetkých písomných podkladov podalo na Krajský súd v Košiciach návrh na rozhodnutie o uznaní cudzieho rozhodnutia podľa § 515 ods. 2 písm. b/ Tr. por.

V predmetnej veci rozhodoval vecne a miestne príslušný súd (§ 518 ods. 2 Tr. por.). Najvyšší súd taktiež zistil, že boli splnené podmienky na uznanie cudzieho rozhodnutia podľa § 516 ods. 1 písm. a/ až písm. i/ Tr. por. tak, ako to správne konštatoval krajský súd, a to vrátane podmienky obojstrannej trestnosti uvedenej v § 516 ods. 1 písm. c/ Tr. por.

V tejto súvislosti, vo vzťahu k odvolacej námietke námestníka Krajskej prokuratúry v Košiciach, že táto podmienka splnená nebola, Najvyšší súd považuje za potrebné uviesť nasledovné.

K záveru, či bola splnená podmienka obojstrannej trestnosti pri posudzovaní danej veci „in concreto“ je potrebné skúmať tak, ako to správne uviedol aj námestník krajského prokurátora vo svojom odvolaní, či by konanie uvedené v uznávanom súdnom rozhodnutí bolo trestné, ak by k jeho spáchaniu došlo na území vykonávajúceho štátu, teda v tomto prípade Slovenskej republiky, pričom nie je potrebné, aby bol názov skutkových podstát posudzovaných trestných činov, resp. ich znenie totožné v oboch štátoch.

Posudzuje sa, či konanie, ktoré je trestným činom podľa právneho poriadku odsudzujúceho štátu, by bolo trestným činom podľa právneho poriadku Slovenskej republiky, ak by k nemu došlo na území Slovenskej republiky, a to so zreteľom na všetky okolnosti konkrétneho prípadu, teda vrátane okolností jeho spáchania. Súd musí vychádzať z analogického posudzovania záujmov chránených trestným právom odsudzujúceho štátu a záujmov chránených slovenským trestným právom. Ak teda došlo k porušeniu chráneného záujmu odsudzujúceho štátu, ktorý je špecifický pre tento štát, napríklad jeho štátnej hranice, jeho úradného rozhodnutia a pod., Slovenská republika posudzuje obojstrannú trestnosť tak, ako keby bol býval porušený totožný záujem chránený slovenským trestným právom.

Trestný zákon Slovenskej republiky poskytuje ochranu výkonu rozhodnutí vo všetkých druhoch konaní (správne, občianske, trestné, s výnimkou rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky) v § 348 Tr.

zák. Podľa § 348 ods. 1 písm. c/ Tr. zák. kto marí, alebo podstatne sťažuje výkon rozhodnutia súdu alebo iného orgánu verejnej moci tým, že bez povolenia a bez vážneho dôvodu sa neoprávnene zdržiava na území Slovenskej republiky, hoci mu bol uložený trest vyhodenia, alebo mu bol pobyt na území Slovenskej republiky zakázaný, dopúšťa sa trestného činu marenia výkonu úradného rozhodnutia, pričom sa potrestá odňatím slobody až na dva roky. Táto skutková podstata zodpovedá trestnému činu marenia rozhodnutia podľa § 171 ods. 1 písm. b/ Trestného zákona Českej republiky.

Nemožno však súhlasiť s názorom uvedeným v odvolaní prokurátora, že podmienka obojstrannej trestnosti bola splnená len z formálneho hľadiska. Pri posudzovaní daného skutku „in concreto“ by totiž bolo konanie odsúdeného P. Q. rovnako trestné aj na území Slovenskej republiky. V prípade českej i slovenskej právnej úpravy skutkovej podstaty predmetného trestného činu sa vyžaduje špeciálny subjekt (ten, komu bol udelený trest vyhodenia), z čoho vyplýva, že aj na území Slovenskej republiky by bolo trestným činom, ak by sa tu zdržovala osoba, ktorej bol udelený trest vyhodenia. Ako už bolo vyššie uvedené, ak došlo k porušeniu chráneného záujmu odsudzujúceho štátu, ktorý je špecifický pre tento štát, napríklad jeho štátnej hranice, jeho úradného rozhodnutia a pod., Slovenská republika posudzuje obojstrannú trestnosť tak, ako keby bol býval porušený totožný záujem chránený slovenským trestným právom.

Treba ešte poznamenať, že predmetom konania o uznanie cudzieho rozhodnutia je uznať cudzie rozhodnutie, ktorým bol odsúdenému uložený len trest odňatia slobody a nie aj trest vyhodenia, čo by bolo vylúčené už priamo zo zákona, keď v ustanovení § 515 ods. 2 Tr. por. sa uvádza, ktoré výroky môžu byť predmetom uznania. Navyše v tomto prípade by došlo aj k porušeniu čl. 23 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, čo však nie je daný prípad.

Pokiaľ ide o premenu trestu, správne postupoval krajský súd, keď pri uznaní predmetného cudzieho rozhodnutia rozhodol podľa § 517 ods. 1 Tr. por. a uložený trest cudzím rozsudkom nahradil trestom, ktorý nie je prísnejší než ten, ktorý bol odsúdenému Q. uložený v cudzom rozhodnutí.

Krajský súd nepochybil ani v prípade, keď odsúdeného v zmysle § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. zaradil na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, keďže P. Q. bol cudzím rozhodnutím zaradený na výkon trestu odňatia slobody do väznice s ostrahou, čomu zodpovedá podľa slovenského Trestného zákona zaradenie do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, pričom toto zaradenie je zlučiteľné s nápravnovychovnou skupinou podľa slovenského Trestného zákona.

Na záver považoval Najvyšší súd za potrebné poznamenať, že v poučení rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 19. júna 2012, sp. zn. Ntc 3/2012, je uvedená nesprávna lehota na podanie opravného prostriedku (8 dní), pričom správne mala byť uvedená lehota 15 dní. Toto pochybenie však nemalo významný dopad na odvolacie konanie.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol o odvolaní námestníka Krajskej prokuratúry v Košiciach tak, ako je to uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je sťažnosť prípustná.